

tõttu, võimaldas tal varustada Kreeka ühendatud võrku elektriga madalama hinna eest, suuremates kogustes ja pikema aja jooksul, mis kujutab endast kuritarvituslikku käitumist (kuigi Euroopa Kohtu praktika kohaselt ei ole sellise käitumise tõendamine nõutav, arvestades käesoleva kohtuasja spetsiifilisi asjaolusid).

- Pealegi oli komisjon vaidlustatud otsuses tuvastanud, et DEI konkurendid vajasisid mitmeid erinevaid allikaid, muu hulgas piisavas koguses pruunsütt, et pääseda elektriturule, seal püsima jääda ja tegelikult konkurentsiosaleda. Eelnimetatud oleks pidanud tunnustama nii Kreeka Vabariiki, kes ei andnud DEI võimalikele konkurentidele käitatavate pruunsöemaardlate kaevandamislubasid, kui ka DEI ise, kes teostas sisuliselt monopoolseid õigusi, kasutades ära oma valitsevat seisundit esmasel pruunsöeturul, et laiendada oma valitsevat seisundit teisele elektrienergia hulgimüügiturule ja seda säilitada, mis takistas või välistas uute võimalike konkurentide pääsu teisele turule.

Euroopa Komisjoni 30. novembril 2012 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kuues koda) 20. septembril 2012. aasta otsuse peale kohtuasjas T-421/09: DEI versus komisjon

(Kohtuasi C-554/12 P)

(2013/C 32/15)

Kohtumenetluse keel: kreeka

Pooled

Apellant: Euroopa Komisjon (esindajad: Th. Christoforou, A. Antoniadis ja advokaat A. Oikonomou)

Teised menetlusosalised: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI), Kreeka Vabariik

Apellandi nõuded

- tühistada täies ulatuses Üldkohtu 20. septembri 2012. aasta otsus kohtuasjas T-421/09;
- teha asjas lõplik otsus, kui menetlusstaadium seda lubab;
- jätta mõlemas astmes DEI kohtukulud tema enda kanda ning mõista temalt välja komisjoni kohtukulud.

Väited ja peamised argumendid

1. Üldkohus tühistas kohtuasjas T-421/09 4. augusti 2009. aasta otsuse, milles komisjon leidis, et Kreeka Vabariigi pakutud parandusmeetmed olid rikkumise tagajärgede kõrvaldamiseks ning varasema 5. märtsi 2008. aasta otsuse („4. augusti 2009. aasta otsus“ või „vaidlustatud otsus“) täitmiseks vajalikud ja proportsionaalsed. Üldkohus leidis, et vaidlustatud otsus tuleb tühistada üksnes asjaolu tõttu, et komisjoni varasem 5. märtsi 2008. aasta otsus, millel vaidlustatud otsus eranditult tugineb, on vahepeal tühistatud kohtuasjas T-169/08, milles Üldkohus tegi samuti otsuse 20. septembril 2012.
2. Kuna komisjon leiab, et Üldkohtu otsus kohtuasjas T-169/08 tugineb mitmel õigusnormi rikkumisel, tõendite ning komisjoni 5. märtsi 2008. aasta otsuse puudulikul ja ebapiisaval põhjendamisel, esitas ta selle otsuse peale apellatsioonkaebuse. Seega juhul, kui kohtuasjas T-169/08 tehtud otsuse peale esitatud apellatsioonkaebus rahuldatakse, kaob sellega ka kohtuasjas T-421/09 tehtud otsuse, mis käesoleval juhul edasi kaevatakse, igasugune õiguslik alus.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunale di Tivoli (Itaalia) 3. detsembril 2012 — Claudio Loreti jt versus Comune di Zagarolo

(Kohtuasi C-555/12)

(2013/C 32/16)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunale di Tivoli

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitajad: Claudio Loreti, Vallerotonda Maria, Vallerotonda Attilio ja Chellini Virginia

Vastustaja: Comune di Zagarolo

Eelotsuse küsimused

Euroopa Kohtule oleks vaja esitada eelotsuse tegemiseks tõlgendamisküsimused, et ta annaks oma seisukoha,

1. kas Itaalia Vabariigis kehtiva halduskohtumenetluse seadustiku artikkel 7, mis Itaalia põhiseaduse artikli 103 rakendamiseks sätestab, et

„Halduskohtu pädevusse kuuluvad vaidlused põhjendatud huvide ja –seadusega konkreetselt ette nähtud valdkondades — subjektiivsete õiguste küsimustes, kui on tegemist haldusvõimu teostamise või teostamata jätmisega, mis puudutab meetmeid, akte, kokkuleppeid või toiminguid, mis on kasvõi kaudselt seotud haldusvõimu teostamisega avaliku võimu asutuste poolt. Vaidlustada ei saa akte või meetmeid, mille võtab vastu valitsus poliitilise võimu teostamisel”,

on kooskõlas [Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni] artikliga 6 ning [Euroopa Liidu põhiõiguste harta] artikliga 47 ja artikli 52 lõikega 3, nagu need toimivad pärast [EL lepingu] artikli 6 muutmist:

- a) selles osas, millega antakse erinevatele kohtutele õigus otsustada abstraktselt eristatavate subjektiivsete õiguslike olukordade üle (põhjendatud huvi ja subjektiivne õigus), mida on konkreetselt raske või võimatu kindlaks määrata ja mille konkreetne normatiivne sisu jääb täpsustamata;
- b) selles osas, millega nähakse ette kohtualluvus selliste asjade lahendamiseks kriteeriumide alusel (erinevate subjektiivsete õiguslike olukordade kindlakstegemine), mis ei vasta enam tegelikkusele pärast seda, kui anti võimalus nõuda hüvitist põhjendatud huvi alusel (see on nüüd ette nähtud alates 2000. aastast, et viia siseriiklikud õigusnormid kooskõlla ühenduse õiguse põhimõttega), ja millega kaasnevad olulised erinevused ka kohtumenetluse korraldamise üksikasjades;

ja üldiselt,

2. kas Itaalia põhiseaduse artikkel 103 on kooskõlas selles osas, millega nähakse ette ja kaitstakse erineval viisil subjektiivseid õiguslikke olukordi (niinimetatud põhjendatud huvid), millel puudub vaste ühenduse õiguses, ning antakse kohtualluvus eri liiki kohtutele, mille pädevust aeg-ajalt muudetakse?

Siseturu Ühtlustamise Ameti (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) 4. detsembril 2012 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (esimene koda) 21. septembri 2012. aasta otsuse peale kohtuasjas T-278/10: Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG versus Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused)

(Kohtuasi C-558/12 P)

(2013/C 32/17)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) (esindaja: A. Pohlmann)

Teised menetlusosalised: Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG, Lidl Stiftung & Co. KG

Apellandi nõuded

Apellant palub

— tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

— mõista hageja kasuks välja nii esimese kohtuastme menetluse kui apellatsioonimenetluse kohtukulud.

Väited ja peamised argumendid

Käesolev apellatsioonkaebus on esitatud Üldkohtu 21. septembri 2012. aasta otsuse peale kohtuasjas T-278/10, mille raames tühistati ühtlustamisameti esimese apellatsioonikoja 24. märtsi 2010. aasta otsus (asi R 770/2009-1).

Apellant esitab oma apellatsioonkaebuse põhjendamiseks kolm väidet:

Esiteks leiab ta, et rikutud on määruse nr 207/2009⁽¹⁾ artikli 8 lõike 1 punkti b, kuna Üldkohus tühistas esimese apellatsioonikoja otsuse põhjusel, et viimane ei kontrollinud suurenenud eristusvõimet, kuigi Üldkohtu enda järelduste kohaselt on vastandatud kaubamärgid täielikult erinevad, nii et juba sellel alusel on segiajamise tõenäosuse oht välistatud.

Teiseks väidab apellant, et rikutud on määruse nr 207/2009 artikli 76 lõiget 1 koostoimes artikli 64 lõikega 1, kuna nende sätete kohaselt on eeldatav, et Wesergold Getränkeindustrie pidi tuginema vastulause põhjenduseks toodud kaubamärkide suurenenud eristusvõimele, mis siiski ilmselt nii ei olnud. Wesergold Getränkeindustrie loobus kasutamise tõttu suurenenud eristusvõime argumendist juba vastulausemenetluses, hiljemalt siiski apellatsioonikoja menetluse käigus. Üldkohtu vastuoluline kinnitus, et Wesergold Getränkeindustrie tugines kasutamise tõttu suurenenud eristusvõimele veel apellatsioonikoja menetluses, kujutab endast asjaolude ilmset moonutamist, mille puhul ei ole vajalik uuesti tõendeid koguda.

Kolmandaks on kohtuotsus vastuolus väljakujunenud kohtupraktikaga, mille kohaselt ei too viga kaasa otsuse tühistamist, kui see viga ilmselgelt ei mõjutanud otsuse sisu. Eristusvõime küsimus on aga asjaomase otsuse sisu seisukohast asjakohatu mitte ainult tähiste erinevuse tõttu, mille Üldkohus sõnaselgelt tuvastas, vaid ka seetõttu, et juba esmapilgul oli selge, et Wesergold Getränkeindustrie poolt vastulausemenetluses esitatud